

La República

DIARI D'UN NOU PAÍS WWW.LAREPUBLICA.CAT

12 D'OCTUBRE DE 2018 · NÚM. 1

EDITORIAL

**12-0: independència
de la metròpoli colonial**

OPINIÓ

**Sànchez i Turull marquen
el camí dels judicis**

**12 OCTUBRE
RES A CELEBRAR
FEM PINYA PER LA
REPÚBLICA CATALANA**

EDITORIAL

12-0: INDEPENDÈNCIA DE LA METRÒPOLI COLONIAL

JOAN PUIG

Una bona part de l'unionisme diu que Catalunya no és una colònia, però els fets els contradiuen. El tracte que reben els catalans és un reflex de l'esperit de colònia que sempre s'ha respirat des de l'Estat quan ha fet front als reptes polítics i econòmics de Catalunya.

El dèficit econòmic que pateix el país és un fet, com també que l'Estat es queda amb uns recursos que no serveixen per fer prosperar o progressar Catalunya. Patim un espoli fiscal digne d'una colònia del segle XIX i XX, som víctimes d'un sistema polític que es pensa que encara viu en l'imperi on sempre hi tocava el sol.

Avui, 12 d'octubre, festa nacional espanyola, és l'aniversari de la gran Espanya colonial. El "Dia de la Raza" és una jornada d'exaltació nacional que amb el retorn de la democràcia no fou mai revisat, com tampoc els poders que encara controlen el país. És el record d'aquella Espanya conqueridora que guanya o perd, mai negocia.

El 12 d'octubre és el recordatori d'un vell imperi fet per la força de les armes. Els catalans no tenim res a celebrar i molt per a treballar. L'única sortida per viure en llibertat i amb dignitat és la nostra independència, que permetrà a la resta de l'Estat despertar-se de l'engany permanent dels seus dirigents polítics. La República catalana també significarà la revolta a Espanya i la seva mateixa llibertat.

PATIM UN ESPOLI FISCAL Digne d'una colònia del segle XIX i XX, som víctimes d'un sistema polític que es pensa que encara viu en l'imperi on sempre hi tocava el sol

OPINIÓ

SÀNCHEZ I TURULL MARQUEN EL CAMÍ DELS JUDICIS

JOAN SOLÉ

Dels pocs àudios i cites que s'han aconseguit filtrar de les declaracions dels presos polítics en dues, en concret en les de Jordi Sánchez i Jordi Turull, l'enfrontament amb el jutge Llarena ha suposat una alenada d'aire fresc per al moviment republicà que viu en una reculada permanent des del 27 d'octubre.

Si el judici és polític, fem-lo escandalosament polític. M'explico. La causa, només sustentada per una realitat virtual pròpia del millor guionista de cinema gore, ha de ser confrontada des del primer moment per una ferma posició de defensa dels valors democràtics que conjuren el republicanisme. "Això" que ha redactat Llarena, aquest relat de violència, sedició, rebel·lió i un drac màgic a les portes de les conselleries, ha de ser ridiculitzat i rebutat no només per la clara vulneració dels drets i llibertats dels polítics i polítiques republicans, sinó també exhibint l'excepcionalitat democràtica amb la qual viuen els ciutadans de Catalunya que foren reprimits per voler exercir el seu dret a decidir l'1 d'octubre i que, en les eleccions imposades pel Gobierno, van veure com els seus candidats a la presidència no podien ser investits per una trampa jurídica, com és emparar-se a l'article 384 bis de la llei d'enjudiciament criminal.

Reivindicar la llengua

L'impacte internacional que tindrà el judici és una oportunitat per retratar la vulneració de drets amb la qual conviu el país amb l'Estat. No és només el dret a decidir, és també el dret a vehicular la seva educació i el seu sistema en la seva llengua pròpia sense ingerències externes. El català resisteix, malgrat tot. Són anys i panys de campanya reiterada contra el sistema d'immersió lingüística... **Anar a la notícia +**

Director Joan Puig

Editor Joan Puig

Cap de redacció Joan Solé Giménez

Redacció Marina Almansa, Gerard Sesé, Marina Bou, Josep Torreño, Joan Vila i Boix, Adrià Soldevia i Aleix Ramírez

Disseny Gemma Lapedriza

Fotografia Marc Puig

Redacció, administració i publicitat

Carrer Caballero, 65 · 08014 Barcelona · www.larepublica.cat

Email de contacte: gestio@catmedia.cat

Amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya

GENERALITAT VALENCIANA

POLÍTICA

UN TREBALLADOR DEL PARLAMENT DESTAPA EL “SHOW” DE C’S PER SORTIR ESCORTATS

LA SEVA VERSIÓ LA RECOLZA EL DIPUTAT D'ERC, RUBEN WAGENSBERG: “SÓN TOT SHOW”

MARINA BOU

La líder de ‘Ciudadanos’ al Parlament, Inés Arrimadas, publicava ahir a Twitter un vídeo en què es veien diversos dirigents de la formació abandonant la cambra catalana escortats pels Mossos d’Esquadra, en el moment àlgid de la concentració pel primer aniversari de l’1-O al davant de l’edifici. “Hoy de nuevo, al acabar la preparación de los plenos de mañana, hemos tenido que salir escoltados del Parlament por un fuerte cordón policial por la presencia de una manifestación de los comandos separatistas en la puerta”, escribia.

ELS QUE VENIM AL PARLAMENT A TREBALLAR, NO A FER UN TEATRE, HEM MARXAT QUAN TANCA EL RECINTE SENSE CAP PROBLEMA

Però un treballador del Parlament, el tècnic assessor i secretari de la Juventut Socialista de Catalunya Enric López, ha destapat que tot es tracta d’un “show” preparat per ‘Ciu-

Inés Arrimadas, en una imatge d'arxiu.

dadanos’. “Us heu esperat fins que ha arribat la manifestació per sortir amb escorta i fer el xou de sempre. Els que venim al Parlament a treballar, no a fer un teatre, hem marxat quan tanca el recinte sense cap problema”, ha escrit a Twitter i ha demanat a la líder de la formació taronja que “deixi d’intoxicar”.

La versió d’aquest treballador del Parlament està recolzada per la del diputat

d’ERC Ruben Wagensberg, que ahir ja va fer notar com els diputats de C’s van “esperar al punt àlgid de la manifestació per sortir del Parlament” i va publicar una fotografia a Twitter on es veuria la cap de premsa del partit a l’exterior, “comprovant que hi ha càmeres abans de la sortida”. “Són tot show”, criticava Wagensberg. **Anar a la notícia +**

POLÍTICA

ALONSO CUEVILLAS ADVERTEIX ALS PARTITS QUE “SI FAN TÀCTICA CURTA, LA GENT ELS SUPERARÀ”

ALEIX RAMIREZ

Jaume Alonso – Cuevillas, s’ha mostrat convençut que si els partits “continuen amb la tàctica curta i no es posen d’acord, la gent els superarà”. En declaracions al Tot es Mou de TV3, Alonso – Cuevillas ha reivindicat que al carrer, la gent “està molt unida”.

L’advocat de Carles Puigdemont ha pronosticat com tard o d’hora, Europa intervindrà al procés català “per la porta del darrere”, de cara a trobar una solució al conflicte. “Un any després, Rajoy ja no hi és i el problema de Catalunya ha passat a ser un assumpte espanyol i europeu”, ha assegurat Jaume – Alonso Cuevillas. **Anar a la notícia +**

POLÍTICA

SUSANNA GRISO REP LA MEDALLA DE BARCELONA PER FALSEJAR LA REALITAT DE CATALUNYA

US OFERIM UN RECURS DE LES MENTIDES I MANIPULACIONS DEL SEU PROGRAMA I QUE ELS COMUNS HAN PREMIAT

GERARD SESÉ

L'Ajuntament de Barcelona, capitanejat per Ada Colau i els comuns, va anunciar va unes setmanes els noms de les persones que havia escollit per a rebre el premi de la Medalla d'Honor de la ciutat comtal. La polèmica estava servida, entre els guardonats hi ha Susanna Griso i Rosa Maria Sardà.

La periodista catalana (que resideix a Madrid des de fa anys) ha estat notícia en múltiples ocasions després que el seu programa, Espejo Público, hagi manipulat reportatges, hagi tergiversat informació i hagi donat veu a l'extrema dreta i a l'unionisme espanyol més reaccionari alhora que ha volgut convèncer l'opinió pública espanyola que els independentistes són els violents i que divideixen Catalunya.

El llistat de premiats proposats per l'ajuntament dels comuns, capitanejats per Ada Colau, es vota en ple municipal. Els partits no poden destriar d'entre els honrats sinó

que s'ha de fer en bloc. El maquiavèlic truc ha estat també premiar d'entre els unionistes l'Associació de familiars dels presos polítics. Això ha fet que ERC, PDeCat hagin votat a favor i la CUP es va abstenir.

REPORTATGES FALSOS I MANIPULATS COM LES FLORETES AL CARRER O ELS RÈTOLS EN VALENCIÀ, DONAR VEU A LA ULTRADRETA COM LA DONA DE BALSARENY

Un premi que deshonora la medalla

Aquest llistat de greuges i que mala praxi periodística, pels comuns, té premi. I encara és més pervers si un es fixa amb la definició de l'objectiu pel qual va néixer aquest premi: La distinció vol destacar tots aquells que han contribuït al desenvolupament d'una consci-

ència ciutadana i han destacat en la defensa de Barcelona, així com per les seves virtuts i valors cívics. Els guardonats ho són per la seva trajectòria i també com a símbol i com a representants d'una ciutadania compromesa amb els valors de la solidaritat, la convivència, el desenvolupament sostenible, el diàleg i la cultura de la pau.

Recull de manipulacions, informacions de part i difamacions de Espejo Público

Reportatges falsos i manipulats com les floretes al carrer o els rètols en valencià, donar veu a la ultradreta com la dona de Balsareny o Tabarnia, enaltir les manifestacions espanyoles, la mateixa Susanna Griso perdent els papers i posicionant-se en directe amb l'alcaldessa de Calafell, la pèrdua de clients de la prostitució de luxe per culpa el procés, la fuga d'empresaris catalans a Aragó i, fins i tot, ser lloada per Mariano Rajoy: "las mejores entrevistas son las que me hace usted". **Anar a la notícia +**

POLÍTICA

BOYE DEMANA INVESTIGAR LA RETIRADA DE MILERS DE MILIONS D'EUROS PER PART DE L'ESTAT ALS BANCs CATALANS

TAMBÉ HA DIT QUE "UNA ACTUACIÓ D'AQUESTES CARACTERÍSTIQUES" POT SIGNIFICAR UN DELICTE DE "COACCIÓ"

MARINA BOU

L'advocat Gonzalo Boye ha qualificat de "molt greu" la notícia que l'Estat va retirar milers de milions d'euros de CaixaBank i el Banc Sabadell l'endemà de l'1-O per obligar-los a canviar la seva seu social fora de Catalunya, cosa que finalment va acabar succeint. En una piulada, ha dit —a més— que "una actuació d'aquestes característiques" pot significar un delict de "coacció".

En aquest sentit, ha demanat investigar els fets per conèixer si l'Estat espanyol hauria pogut alterar el preu de les accions

L'advocat Gonzalo Boye/ Guifré Jordan.

d'aquests bancs. "Són tot show", critica-va Wagensberg. [Anar a la notícia +](#)

POLÍTICA

L'OJD CONSTATA QUE LA DERIVA UNIONISTA DE LA VANGUARDIA I EL PERIÓDICO NO VEN EXEMPLARS

ALEIX RAMIREZ

Carregar contra el procés no surt gratis, i mai millor dit. Segons les dades publicades per l'Oficina de Justificació de Difusió La Vanguardia i El Periódico no sumen, junts, ni 50.000 exemplars diaris venuts.

El Periódico, durant el mateix mes, va vendre 31.486 mentre que La Vanguardia, 23.081. Sembla que la deriva de La Vanguardia en el seu intent de blanquejar els partits unionistes i la complicitat d'El Periódico amb les forces contraries a la República continua afectant a les vendes de dues capçaleres històriques. [Anar a la notícia +](#)

ECONOMIA

LA BBC JA PARLA DEL MODEL ECONÒMIC D'UNA CATALUNYA INDEPENDENT

LA TELEVISIÓ BRITÀNICA SITUA CATALUNYA A LA MATEIXA ALTURA QUE DINAMARCA

ALEIX RAMIREZ

Malgrat la intensa campanya dels poders mediàtics de l'Estat, el procés català té un protagonisme destacat dins l'escena internacional. Com serien les relacions comercials d'una Catalunya independent o com es plantejaria el model econòmic del futur estat? Aquestes són algunes de les preguntes que es fa la BBC, a través d'un article en la seva edició digital.

El text situa Catalunya a la mateixa altura que Dinamarca i "amb bones perspectives" de supervivència, citant l'alt volum d'exportació, entre altres aspectes. Ara bé, la televisió britànica recull l'opinió de l'economista Angel Tavalera, afirmant que els punts forts de l'economia catalana estarien vigents sempre que "la transició a

COM SERIEN LES RELACIONS COMERCIALS D'UNA CATALUNYA INDEPENDENT O COM ES PLANTEJARIA EL MODEL ECONÒMIC DEL FUTUR ESTAT?

la independència sigui indolora", és a dir, amb un referèndum acordat.

Al contrari, la BBC també apunta com des de l'1 d'octubre hauria crescut la incertesa amb un descens de l'activitat turística i el mercat immobiliari. Tot i així, el mitjà reconeix que Catalunya atrau inversions de firmes estrangeres com Amazon o Uniqlo. [Anar a la notícia +](#)

REPORTATGE

TEAR DOWN THIS WALL!

DIVERSOS NOIS, VIUEN AMAGATS A UN BOSC MARROQUÍ A TOCAR DE CEUTA, ON ESPEREN EL MOMENT IDONI PER SALTAR LA TANCA. VIUEN SENSE AIGUA CORRENT NI LLUM NI RES MÉS EN AQUEST MÓN QUE ALLÒ QUE DUEN A SOBRE

ALFONS CABRERA

Mohamed té 19 anys, és de Sierra Leone, i des de fa 7 mesos viu a les muntanyes del nord del Marroc, a menys d'1 quilòmetre de l'enclavament espanyol de Ceuta. Va travessar mitja Àfrica, més de 5000 km en 6 mesos (sobretot a peu, però no només), va sobreviure al desert i a un segrest a Algèria: va estar dues setmanes tancat i lligat, sense menjar i rebent cops diàriament, i va ser alliberat després que la seva família pagués un rescat de 100 euros. Quan ho recorda encara sent ràbia i diu que li costarà tornar a confiar en els blancs. No fa distincions entre magrebins i europeus: tots són blancs. Cap blanc havia arribat abans al seu amagatall.

Mohamed i els altres sis nois sobreviuen a un campament enmig del bosc. Tots set són molt joves: quatre d'ells no arriben als 20 anys. Tothom respecta la jerarquia del més gran, que és de Costa d'Ivori i és l'únic

VA TRAVESSAR MITJA ÀFRICA, MÉS DE 5000 KM EN 6 MESOS (SOBRETOT A PEU, PERÒ NO NOMÉS), VA SOBREVUIRE AL DESERT I A UN SEGREST A ALGÈRIA: VA ESTAR DUES SETMANES TANCAT I LLIGAT

que prefereix no aparèixer al reportatge. Els altres cinc són tots de Guinea Conakry: Ibrahima, Sadou, Alpha, Mamadou i Sow Mamadou. Al campament hi ha una mena de cuina a l'aire lliure i 4 tendes que han fet amb lones i branques i cordes i pedres (són perfectes: les mancances estimulen l'enginy). A la part baixa del campament, un petit abocador.

Van anar arribant al bosc per separat, fa entre 3 i 11 mesos. Tots set han intentat saltar la tanca més d'un cop; sense èxit. Quan creuen que convé, es coordinen amb altres subsaharians amagats al bosc i amb els que

malviuen a ciutats del nord del Marroc i als campaments "oficials" (més grans i més accessibles per premsa i ONGs), i fan una escomesa massiva. Entre un intent i un altre poden passar setmanes. En qualsevol moment, una batuda de la Gendarmeria els podria dur a la frontera amb Mali o Algèria, allunyant-los molt del seu objectiu: posar els peus a Ceuta. Un cop a territori espanyol, sí que tindran l'assistència d'ONGs i d'institucions públiques. Més de 1000 persones han aconseguit arribar-hi en el que portem d'any: aquesta xifra els esperona.

Unes setmanes enrere, entre tots set (els que són musulmans i els que són cristians) van comprar un xai i el van sacrificar, com a ofrena a Deu. Ara la pell del xai penja d'un arbre, al costat de l'abocador.

El drama dels sense papers

1. Sow Mamadou i Mohamed creuen la N-16, en un punt entre Fnideq i Eddalya proper al seu campament. Hi van, per torns i en grups de dos o tres, a demanar-hi almoïna. Viuen de la solidaritat de la gent d'un país que és pobre, però menys que el seu. De les ONGs, no en saben res. Per tornar al campament, s'endinsen al bosc per llocs diferents per evitar que ningú que els pugui estar espiant intueixi on tenen l'amagatall.

2. Aquest cartell dona la benvinguda al campament. Al mateix accés, a dos pams de terra, hi ha una corda travessada, d'arbre a arbre. Lligades a la corda, dues llaunes buides de begudes energètiques. Quan tenen diners, en beuen: els dona energia per viure en les condicions adverses en què viuen.

4

5

6

7

8

9

3. Després de cinc intents de saltar la tanca, Mohamed mostra una determinació fèrria per arribar a Europa. “Mai no em penediré d’haver fet el viatge fins aquí. Cada dia hi tinc esperança. Serem al bosc un any o dos més, tant és, però aconseguirem arribar a Europa”. Dos amics l’esperen a París, on vol esdevenir un home de negocis.

4. Sow Mamadou és de Guinea Conakry, té 24 anys, i en els 4 mesos que fa que viu amagat al bosc, ha intentat saltar la tanca en dues ocasions. A Guinea feia de camioner. Vol viure a Barça. No només els turistes europeus cauen en aquesta confusió.

5. Al campament, hi ha bosses de pa per tot arreu, a terra i penjant dels arbres. El pa fet a la manera marroquina aguanta força temps en bones condicions. A més, està subvencionat i surt molt barat. Sovint només mengen pa durant 4 o 5 dies seguits. De tant en tant, es poden permetre menjar arròs amb tomàquet i sardines.

6. La tenda verda és també l'àrea comuna, de lleure. Miren vídeos al mòbil, fumen marihuana, riuen i mengen. Tots saben francès, però entre ells parlen pulaar. Només Mohamed parla un anglès fluït, i és qui fa d'interpret. D'esquerra a dreta: Sadou (19, Guinea Conakry), Ibrahima (18, Guinea Conakry) i Mohamed (19, Sierra Leone); porten al bosc 10, 3 i 7 mesos, respectivament.

10

7. Els dies al bosc són eterns: no hi ha gairebé res a fer a part de sobreviure. A la foto, estan veient una de les pel·lícules de la saga *Crime to Christ* (producció ghanesa inspirada en el personatge Tony Montana de *Scarface*). Els mòbils els carreguen als pobles de la rodalia.

8. Mamadou (esquerra) té 17 anys i, al seu país, treballava de paleta i estudiava. Ja ha intentat saltar 9 o 10 cops, l'últim dues setmanes enrere. Alpha (dreta) en té 21, treballava de mecànic i també estudiava. Tots dos són

de Guinea Conakry i tots dos porten 5 mesos vivint al bosc.

9. Ibrahima i Mohamed travessen el bosc en direcció al rierol. En cas de batuda de la Gendarmeria, només podrien sortir corrents. Es fa difícil pensar que els poguessin enxampar: després de molts mesos al bosc, s'hi mouen ràpid i en coneixen cada racó. Tot i que algun cop han sentit trets de caçadors, mai no s'han creuat ni amb ells ni amb cap altra bèstia.

10. Mohamed (esquerra) i Ibrahima es renten al rierol. Hi van per torns, de dos en dos:

un torn al matí, l'altre a la tarda, de manera que cadascun d'ells hi va un cop cada 2 dies. Entre el campament i el riu, hi ha 2 km de distància i 250 metres de desnivell (primer de baixada i després de pujada).

11. Ibrahim, rentant-se al rierol. Té 18 anys i és de Guinea Conakry, on compaginava l'escola amb una feina de mecànic. Quan arribi a Europa, vol viure a Real (per Madrid). Ha intentat saltar la tanca set cops.

12. Sow Mamadou va patir una ferida al canell provocada per la Gendarmeria del Marroc, que s'encarrega de vigilar el costat marroquí de la tanca. El tall al dit d'Ibrahim se'l va fer amb les concertines. No van rebre assistència mèdica.

13. Mamadou (dreta) fent guàrdia a la primera tenda del campament. De la seva gorra, n'ha fet un passamuntanyes sense cap altra finalitat que, de tant en tant, dur-lo perquè sí.

14. Darrere de les muntanyes, hi ha la tanca i Ceuta. A l'hivern hi plou força i durant la s'hi pot arribar als 0 °C. A aquests boscos hi ha amagats altres pocs migrants subsaharians, esperant i coordinant-se per a intentar, un cop més, assolir el somni europeu.

ALFONS CABRERA Nascut a Barcelona el 1982, després de llicenciar-me en Medicina a l'Autònoma, vaig redreçar la meua vida: vaig estudiar Fotografia a IDEP i Comunicació dels Conflictes Armats a la Complutense. Des de 2015, he treballat a Catalunya, Kosovo, Irlanda del Nord i el Marroc, posant el focus (literalment) en conflictes socials, polítics i armats.

ESPORTS

EL CITY O AQUELL BARÇA QUE PODIA SER

FERRAN SORIANO IMPLANTA AMB EL MANCHESTER CITY EL MODEL QUE VA VOLER DUR A TERME PER AL BARÇA DURANT L'ETAPA LAPORTISTA AL CAMP NOU

ADRIÀ SOLDEVILA • XAVIER GINESTA

Les eleccions a la presidència del FC Barcelona del 2006, convocades per indicació del jutjat de primera instància número 30 de Barcelona, malgrat que Joan Laporta encara no feia els quatre anys que s'as-sentava a la llotja del Camp Nou, van suposar l'ajornament d'una de les revolucions més trencadores del management esportiu de principis de segle: aquella junta va descartar, per evitar pressions de l'oposició que liderava el dimissionari Sandro Rosell, la compra d'una franquícia a cost zero en el *soccer* nord-americà (el FC New York). Ferran Soriano, que havia estat l'ideòleg del "cercle virtuós" i que després va plasmar la seva filosofia al llibre *La pilota no entra per atzar*, ja tenia fet el *business plan* seguint la seva visió: convertir del Barça en la primera multinacional del futbol.

I així ho explica a *La República Esportiva* Víctor Font, precandidat presidir el club blaugrana: "En Ferran ja tenia la idea de traslladar la marca Barça al futbol de nord-amèrica, ho veia com una gran oportunitat de negoci". Font i Soriano van coincidir professionalment, també amb Marc Ingla -exdirectiu i expresidenciable-, a Cluster Consulting, l'em-

EN FERRAN JA TENIA LA IDEA DE TRASLLADAR LA MARCA BARÇA AL FUTBOL DE NORD-AMÈRICA, HO VEIA COM UNA GRAN OPORTUNITAT DE NEGOCI

presa que els va unir i els va convertir, segons els seus companys de junta d'aleshores (Font no hi va entrar) en els anomenats *clusters*. "La tesi era similar al què està podent fer al City. Crear marca als Estats Units", insisteix el consultiu, que nega -però- que hi hagués un pla definit per aterrar en terres americanes: "No hi havia un pla complet o que anés més enllà, eren idees inicials". Les aventures del Barça als Estats Units no van fructificar, ni després el 2009 quan l'empresari Marcelo Claure va proposar-los fer negocis a Florida, ni sembla que ara és tan fàcil fer rendible l'oficina que

Txiki Begiristain, Ferran Soriano i Pep Guardiola, amb Khaldoon Al Mubarak.

el president Josep Maria Bartomeu va obrir, a bombo i plateret, a la ciutat dels gratacels.

Els actuals directius del Manchester City -on Ferran Soriano va arribar el 2012 procedent de la fallida aventura a Spanair- reconeixen que el seu CEO "és un visionari". Certament, aquest alt executiu forjat a les aules de la competitiva ESADE, sabia que malgrat que les marques futbolístiques s'havien globalitzat -emulant el què Peter Kenyon va fer al Manchester United, des de 1997- encara continuaven representant un volum de negoci massa petit dins del sector de l'entreteniment. Figurar al *Top-5* de *Fortune* quedava lluny. Per tant, en aquell moment, si el Barça volia créixer no només havia de buscar nous patrocinadors i seguidors arreu, sinó que com ho fan habitualment altres multinacionals el seu departament de *business development* havia de crear nous productes: innovar i diversificar-se. Però la política sempre acaba marcant l'agenda blaugrana i, malauradament, quan hi ha inestabilitat a cada bugada es perden llençols. Com així va ser.

El 'beautiful football', la raó de ser

Al cap de sis anys, l'entorn que el xeic Mansour bin Zayer Al Nahyan (propietari de

l'Abu Dhabi United Group) va oferir a Soriano semblava ideal per a fer realitat la seva visió, per experimentar com havia d'evolucionar el negoci del futbol: la Premier League és el millor producte futbolístic (per la rapidesa del joc i per penetració al mercat mundial) i -a diferència d'alguns presidencialismes qatarians- els inversors dels Emirats que van arribar al City el 2008 eren sofisticats i ambiciosos amb el model de negoci que volien posar en pràctica. *The Guardian*, que ha estat dels pocs mitjans a poder endinsar-se a les entranyes de l'actual City Football Group, explica com Soriano va acceptar aterrar a Manchester només amb la condició que ell pogués executar aquell projecte que a Barcelona no va ser possible. I, hores després d'entrar al seu nou despatx, ja recuperava el contacte de Nova York per fundar el què ara és la franquícia del New York City, que juga la MLS de llogat a l'estadi dels Yankees (MLB).

Després d'una llarga travessia del desert pel futbol anglès, el City va començar una etapa de reconstrucció ara fa deu anys i, amb l'arribada de Soriano com a conseller delegat, va gestar-se la seva globalització "*made in Barcelona*": per filosofia empresarial i filosofia sobre

del terreny de joc. Johan Cruyff va inspirar tota una generació i, amb Soriano, el basc Txiki Beriguistain arribava com a director de futbol de l'entitat per fer del futbol posicional –o el “*beautiful football*”, que en diuen– la raó de ser de l'organització.

Alguns dels directius actuals, amb gairebé vint anys a l'entitat, se sorprenen de la transformació d'una empresa que, de moment, no té sostre de creixement. De fet, ni l'empresa té previst aturar la seva expansió ni ells tenen temps per estancar-se en el seu desenvolupament professional. Actualment, treballar en un holding (el City Football Group) propietari de sis clubs de futbol (Manchester City, Girona FC, New York City, Melbourne City, Yokohama Marinos i Atlético Torque), de dues empreses de serveis transversals (la comercial City Football Marketing i la gestora del *knowhow* Global Football) i altres empreses de productes derivats (camps urbans o escoles de futbol) els ofereix un entorn de projecció individual immillorable si s'enroquen que han fet el seu cim. “Alguns dels que treballaven als serveis centrals, van demanar el trasllat a Nova York i allà poden créixer”, reconeixen entre bambolines. Una facturació global de prop de 800 milions d'euros permet plantejar-nos que el *holding* és la que factura més de tot el mercat futbolístic mundial. No obstant, focalitzant-nos només amb el City, aquest està en el número cinc dels clubs més rics (527,7 milions d'euros), per darrera del United, Real Madrid, Barça i Bayern de Munic.

Dins de les oficines a la *North Gate* del complex –annexes a l'estadi de l'Acadèmia i enllaçades amb l'Etihad pel *Nexen Tyre bridge*– es respira un aire transformador, creatiu. Espais diàfans, lluminosos malgrat el temps grisós del nord d'Anglaterra, sense despatxos on el CEO i els alts directius passen l'entremig de la resta de professionals i entrenadors. Un menjador central –on excel·leixen amb el cafè, sorprenentment– genera l'entorn emprenedor que possiblement Soriano tenia al cap quan comandava la nau blaugrana. Només *labs* creatius poden donar espai a noves idees de negoci, revolucionaries: la comunió entre la joventut dels qui vesteixen xandall per anar a entrenar, executius agressius i els nòmades digitals que tenen l'oficina allà on tenen el seu Apple trapua la frescor de Silicon Valley i no pas l'enclaustrament castís de la llotja del Bernabéu.

La diversificació del producte futbolístic

La diversificació permet que el City Football Group pugui presentar, a cada mercat on inverteix, un producte global (la Premier League) i un de més arrelat al territori. Al final,

això resumeix la seva missió, visió i valors: de l'antiga església de Sant Marc –el club va ser fundat per Anna Connell, la filla del vicari, per apartar els treballadors del barri de West Gorton del beure i la violència– al món. El City Football Group ofereix productes separats, sense demanar afiliacions compartides perquè l'esport té un consum *hiperemocional*; però, la marca acaba essent-hi present de manera permanent –“no només durant una setmana, com quan fem només gires de pretemporada”, re-

SORIANO VA ACCEPTAR ATERRAR A MANCHESTER NOMÉS AMB LA CONDICIÓN QUE ELL POGUÉS EXECUTAR AQUELL PROJECTE QUE A BARCELONA NO VA SER POSSIBLE

corden– i la possibilitat de consumir-la a través de diferents plataformes i serveis també. Estabilitat dels mercats, possibilitats de creixement i capacitat de generar talent són les tres característiques que marquen l'estratègia d'internacionalització del holding: a Yokohama, per exemple, l'aliança va suposar ingressar un patrocinador global (Nissan, propietari dels Marinos) al *pool* de patrocinadors del City, mentre que aterrar a Montevideo va permetre posar el focus d'atenció al prolífic talent uruguaià, que ha forjat Cavani o Luis Suárez.

La híper-comercialització del futbol posicional

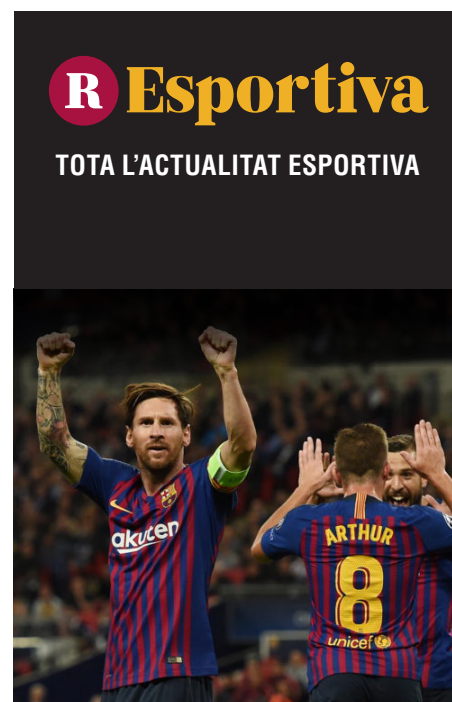
L'estructura matricial del City Football Group funciona com un engranatge perfecte des de les oficines centrals de Manchester, fent *skypes* regularment amb les reunions executives de les organitzacions participades que tenen arreu del planeta, donant consells, intercanviant bones pràctiques, informació tècnica o mèdica i, finalment, contribuint a cercar nous contractes comercials (patrocinadors, gires de pretemporada o millorant els ingressos per drets de televisió). Tot amb la seguretat que un consell d'administració que integra múltiples cultures corporatives (des dels Emirats Àrabs a la Xina, fins a consellers continentals) és prou conscient que la clau del negoci és oblidar el presidencialisme per confiar amb la filosofia dels seus alts directius: mediatitzar i comercialitzar globalment, i en múltiples productes, el futbol posicional que els va ensenyar Johan Cruyff a Barcelona. Avui, el què es cou a l'Etihad Stadium és un tribut permanent a

l'holandès volador. Pep Guardiola a la banqueta i els alumnes avantatjats del *laptisme* a la llotja. ‘Soriano i Txiki el van esperar fins que ell va voler venir’, detalla *The Guardian*.

A la zona noble de l'estadi s'hi parla català i s'hi llueix algun llaç groc. Un pis més amunt, un menjador d'indumentària *casual* rejoveneix l'ambient abans del partit, mentre que baixant a les entranyes de l'estadi l'*smart casual* s'imposa al *Tunnel Club*, que envolta amb vidre el camí que fan les estrelles des que baixen de l'autocar a l'esplanada de l'estadi fins que salten al terreny de joc. Ambient per tots els gustos i preus, si un porta la cartera plena: mentre que l'abonament bàsic de la temporada és dels més barats de la Premier League (unes 299 lliures), gaudir del *Club* suposa pagar-ne unes 15.000. Millorar l'experiència del *matchday* esdevé avui un dels nous reptes pels clubs –i el nou Gerland de Lió ja ha demostrat que els *smart stadiums* poden incrementar un 60% aquest tipus d'ingressos, explica l'últim informe de *Deloitte*–. Una xifra és indicativa del canvi de paradigma que hi ha en el disseny dels nous temples del futbol: el 91% de les dones valora com a molt confortable i segur l'ambient del *matchday* a l'Etihad.

Després d'aquells anys que el *thatcherisme* havia contribuït a tnyir el futbol de violència –essent aquest una caixa de ressonància dels greus conflictes social del moment–, el futbol contemporani s'ha convertit en una *comodity* per un públic majoritàriament familiar. L'evolució del negoci només es pot explicar per un canvi de mentalitat: moren els fans, només queden consumidors. I paguen, molt o poc.

Anar a la notícia +

MÓN CASTELLER

LA COLLA VELLA TORNA A GUANYAR EL CONCURS DE CASTELLS 18 ANYS DESPRÉS

JOSEP TORREÑO

Era la gran favorita i s'han confirmat tots els pronòstics. 18 anys després de fer-ho per darrera vegada la Colla Vella dels Xiquets de Valls s'adjudica el Concurs de Castells de Tarragona gràcies a una actuació descomunal. Han completat el 4de9 i el 2de8 sense folre i carregat el 3de10 amb folre i manilles. Els seus principals rivals, els Castellers de Vilafranca han completat el 3de10fm però el 2de8 que només han carregat els ha acabat condicionant i finalment han acabat en segon lloc.

L'exhibició de la Colla Vella ha començat amb un gran cop d'autoritat en forma de 4de9 sense folre, construcció que ha anat de menys a més, amb una pujada exigent però que just a la sortida del pom de dalt se'ls ha apamat. Celebració però continguda perquè encara quedava molt de Concurs.

Més tard el 2de8 sense folre de la segona ronda ha deixat glaçada a tota la plaça i els ha apropiat al triomf. Senzillament ha estat de manual, defensada amb autoritat per segons i terços però sense anar al límit i amb sensació que no se'ls escaparia. Així la Vella ha aconseguit completar els dos castells desfolrats en una mateixa actuació, fins el moment només

HAN COMPLETAT EL 4DE9 I EL 2DE8 SENSE FOLRE I CARREGAT EL 3DE10 AMB FOLRE I MANILLES

una fita assolida per una colla, els verds precisament en el Concurs del 2012. Especial mèrit té aconseguir-los després dels canvis obligats a l'alineació per la baixa d'un dels terços.

Amb el títol pràcticament al sarró han apostat pel 3de10fm que ja havien coronat a la Firagost. S'ha mostrat exigent molt aviat, amb problemes a les manilles i quarts i pels pisos superiors. L'enxaneta ha dubtat durant un segon però esperonats per la plaça han dibuixat l'aleta del colòs, i poc després, a la sortida de l'aixecador s'ha acabat trencant. Trio de castells triomfant en una de les millors actuacions dels de Valls, que ha aconseguit trencar amb la ratxa de 8 concursos consecutius dels Castellers de Vilafranca. Triomf anhelat i més

El 2de8 de la Colla Vella ha estat clau per la victòria al Concurs.

que merescut en la temporada més espectacular de la Vella.

Els Castellers de Vilafranca han començat amb molt bon peu i decidits a plantar cara completant amb un 3de10fm, el millor dels tres que s'han embutxacant enguany. I això que l'aixecadora ha reliscat durant l'ascens i ha fet allargar l'execució. Han seguit el programa amb la torre de 8 sense folre, un pèl estirada i més lenta de l'habitual, tot i que carregada amb suficiència, però com a Sant Fèlix s'ha acabat partint quan sortia la canalla.

Als penedesencs els quedava la carta del 4de10fm que havien de descarregar per tenir opcions de guanyar, però després d'un peu desmuntat ha acabat en intent. Ha pujat remenant massa i amb problemes a les manilles que no han pogut corregir. No tenia massa futur i mentre el baixaven ha acabat caient.

El 2de9fm, que no provaven allà des del Concurs de 1998, ha servit per escalar a la classificació i acabar en segon lloc.

S'acaba amb dignitat el domini de 8 concursos consecutius, un registre difícilment d'igualar i superar.

La Jove de Tarragona ha fet podi per tercer certamen consecutiu, quedant tercera. Han escollit el 5de9f per obrir la seva actuació, no ha pujat massa convençut i s'ha treballat fins el darrer suspir, sobretot en una exigent estructura del 3. Ha estat clau per enfrontar un 3de10fm que ha recordat el de Santa Tecla perquè un cop feta l'aleta s'ha doblegat per dalt i acabat ha saltant, sense opció per defensar-lo. Els liles s'han decantat per un 9de8 dominat en tot moment, descartant el 4de9f i pilar i un 4de9 sense folre que a l'assaig han treballat amb molt bones proves...

Anar a la notícia +

ALTRES PUBLICACIONS DEL GRUP

R Esportiva

TV La República

 món
CASTELLER

Revista Mirall

 MÉS ECONOMIA
Actualitat econòmica dels territoris de parla catalana

 EL GERIÓ DIGITAL

 dBalears
Parlám com tu

socpetit.cat

CatalunyaLliure.cat

GEOPOLÍTICA.CAT

festa directe!cat

andorra|directe

 FOLLIM FOLLAM
IAPM de la premsa digital

La República
illesBalears

La República
País Valencià

PROPERAMENT

PROPERAMENT

PROPERAMENT